

flere med stor Ubillie se paa Europæernes Eksemtion fra Landets Jurisdiktion, ikke ville tilstede, at en Ordning bestaar, hvorefter der ikke kan opnaas behørig Retshandhøvelse over for Danske, der opholde sig i dem, medens Danmark dog paa den anden Side umulig kan opgives sine Undersaatters Eksemtion fra Landets Jurisdiktion, saa længe de andre europæiske Stater fastholde denne. Nærværende Lovforslag tilfigter derfor efter andre Landes Eksempel at organisere en dansk Konsularjurisdiktion, omfattende baade Doms- og Øvrighedsmyndighed, paa Steder, hvor Danske ikke staa under Landets Love og Jurisdiktion; men i den nærmere Indretning heraf bliver det nødvendigt at indskrænke sig til det strengt fornødne, da vore smaa Forhold ikke tillade os at indrette saa fuldkomment organiserede Konsulardomstole, som de større Stater. Medens de store Lande i Reglen betjenes af udfendte Konsuler paa de her nævnte Steder, hvilke ikke blot høre til den Nation, de repræsenterer, og altsaa ere fortløselige med dens Sprog og politiske Indretninger, men ogsaa ofte maa have godtgjort juridisk Dannelse og Indsigt, kunne vi ikke gennemføre dette. Danmark kan ikke engang gøre Regning paa altid at være repræsenteret af Danske paa her omtalte Steder, endfige af Folk med en videregaaende Kundskab i dansk Lov og Ret. Men omend den Konsularjurisdiktion, der fra dansk Side kan indrettes, i flere Retninger maatte lade afskilligt tilbage at ønske, er der dog ikke andet for at gøre, end at etablere den, da dette — som ovenfor bemærket — er en Nødvendighed, naar vi ville tænke paa at bevare Eksemtion for Danske paa de her nævnte Steder. Efter disse mere almindelige Indledningsbemærkninger skal der nu gaas over til at omtale de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget.

Til § 1.

Det gaar ikke an uden videre at bestemme, at Konsulerne paa de Steder, hvor Danske ere undtagne fra Landets Jurisdiktion, skulle have Doms- og Øvrighedsmyndighed, da der dels er Steder, hvor der lever saa saa Danske, at der ikke er nogen Nødvendighed derfor, dels Konsulerne ikke alle Begne egne sig til at betros denne Myndighed, hvorvel man selvfølgelig maa bestræbe sig for at besætte Konsulaterne med dertil egnede Folk paa alle de Steder, hvor den her omhandlede Konsularjurisdiktion kan antages at ville have praktisk Betydning. Forslaget gaar derfor kun ud paa, at Udenrigsministeriet skal være bemyndiget til at overdrage Konsulerne den i Lovforslaget omhandlede

Doms- og Øvrighedsmyndighed, hvilket da vil kunne ske overalt, hvor der stønnes at være Fornødenhed herfor, og det i øvrigt lader sig gøre. Ligeledes maa det, jfr. Lovforslagets § 2, overlades Udenrigsministeriet at bestemme det territoriale Omraade, over hvilket hver Konsuls Jurisdiktion skal strække sig, da der ogsaa herved bl. a. vil være at tage Hensyn til Konsulernes Personlighed.

Hvad angaar de Personer, over hvem der tillægges Konsulerne Jurisdiktion, da bestemmes de som „Danske og under dansk Beskyttelse staaende Personer“, ved hvilket sidste Udtryk der sigtes til Individuer, som egentlig ikke kunne betegnes som danske Undersaatter, men som dog ere knyttede til det danske Konsulat paa forstellig Vis, navnlig Efterkommere efter Danske samt Personer, ansatte ved Konsulatet, saa længe de forblive i denne Tjeneste, og endelig Personer, som med Udenrigsministeries Bemyndigelse ere tagne under dansk Beskyttelse, saa længe de blive i Landet, og for saa vidt Udenrigsministeriet ikke ved paagældendes Opførelse foranlediges til at tilbagekalde den givne Bemyndigelse. Ved Danske menes i dette Lovforslag, ligesom i Lov om Konsulatsægtstaber af 19de Februar 1892, ikke blot danske indfødte, men ogsaa danske Undersaatter, som bo eller opholde sig i de her omhandlede Lande, for saa vidt de ikke ere Statsborgere i et andet Land eller særlig have løst deres undersaatlige Forhold til Danmark; de maa i den her omhandlede Henseende betragtes som Danske, saa længe som de ikke kunne anses for at være Borgere i nogen anden europæisk (amerikansk) Stat, da de, som ovenfor bemærket, ikke ere eller blive Undersaatter af det Land, hvori de bo eller opholde sig.

Til § 2.

I denne Paragraf udtales den Hovedregel, at ovennævnte Personer i alle, saavel civile som kriminelle Sager, begge Dele tagne i Ordets videste Betydning, henhøre under den danske Konsuls Jurisdiktion, for saa vidt de bo eller opholde sig i hans Jurisdiktionsdistrikt. Andet end dette kan formentlig ikke fordras for at begrunde Konsulens Kompetence; navnlig kan denne ikke indskrænkes til dem, som have fast Bopæl i hans Distrikt, men man maa ogsaa kunne henvende sig til ham med Klager over Danske, der midlertidigt opholde sig i Distriktet, og det gaar ikke an at henvise saadanne Klager til Hjemlandets Domstole, allerede af den Grund, at det ikke er sagt, at paagældende har noget Børnening der.